

Des del 20 de setembre, al Centre d'Art Santa Mònica

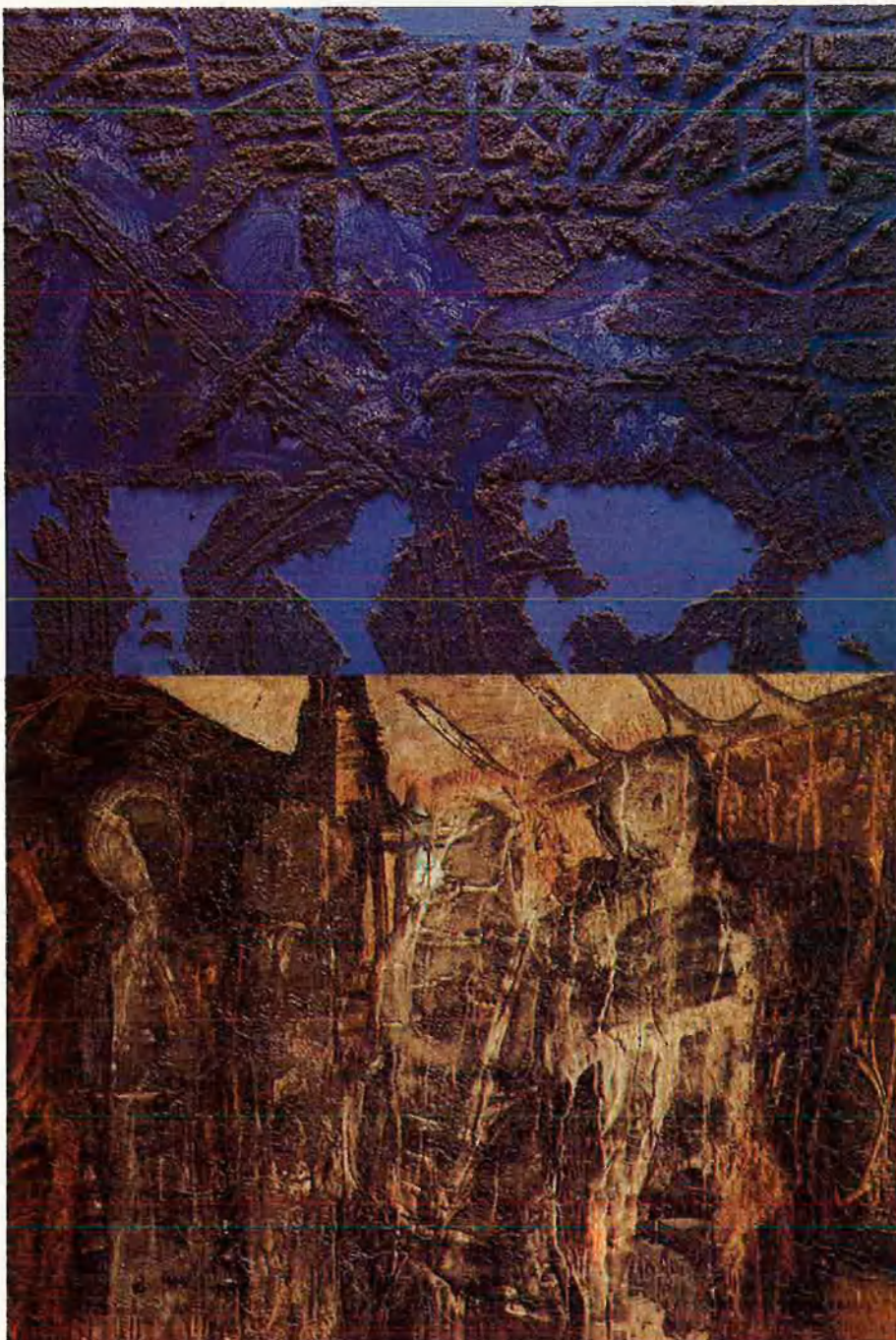
L'informalisme a Catalunya

El Centre d'Art Santa Mònica –Rambla Santa Mònica, 7. Barcelona– presenta entre el 20 de setembre i l'11 de novembre l'exposició "L'informalisme a Catalunya", que recull obres de Modest Cuixart, Antoni Tàpies, Josep Guinovart, J.J. Tharrats i A. Ràfols Casamada, entre altres.

L'informalisme sorgeix a Europa com a tendència artística a la fi de la segona guerra mundial. En aquell context de misèria i destrucció no és estrany que el nou corrent posi l'accent en la matèria com a objecte de reflexió artística. En l'obra informal sovint és present el binomi construcció-destrucció. Una i altra activitat s'imbriquen activament. La construcció de l'obra opera amb accions *destructives* com ara forats, talls, esgarinxades o incisions. En el rerefons dels corrents informalistes s'han buscat sovint lògiques connivències amb la filosofia existencialista de l'època. Un corrent i l'altre –informalisme i existencialisme– són conreats, en especial a la França dels primers cinquanta. El mateix terme d'informalisme, segons ens asseguren els especialistes, apareix a l'exposició organitzada per Michel Tapiè a París l'any 51 sota el títol "Signifiants de l'informel".

El desembarcament a Catalunya del nou corrent arribarà en els anys immediats. El seu introductor serà Antoni Tàpies, que havia deixat de banda influències anteriors, en Dau al Set. L'exposició titulada "L'informalisme a Catalunya", presentada al centre d'Art Santa Mònica, fa una ràpida revisió dels més destacats exponents del corrent informalista en aquest forat del món. Revisar aquests creadors representa alhora una lògica revaloració del seu treball. Escric això perquè sovint s'ha dit que en una època tothom pintava *a la manera de Tàpies*.

L'exposició tot just inaugurada, revalorava evidentment la figura i l'obra de Tàpies –imprescindible i indiscutible, a hores d'ara– però alhora difon gran nombre de pintors contemporanis al mestre, cadascun dels quals ha conreat la seva pròpia *informalitat*, si se'ns permet l'expressió. D'aquesta manera, el visitant inquiet trobarà obres que, tot i centrades en l'informalisme, responen a tècniques de treball molt diferents. Utilitzant la divisió en

Joan Vilacasa, *Planimetria*. Armand Carmona, *Univers concentracionari*.

quatre grans apartats que ens proposen els organitzadors de l'exposició, podem establir pintura informalista, de tipus gestual, matèrica, *tachista* o especialista. La primera respon a un gest ràpid, espontani i automàtic. Part de l'obra del mateix Tàpies, respon a aquesta clau. A més, però, conreen aquesta pintura Hernández Pijuan, Romà Vallès, Norman Narotzky i Eduard Alcoi, l'obra dels quals està present a l'exposició de Santa Mònica. Pel que fa a la modalitat matèrica, hi trobem obres de Tàpies, al costat de treballs de

Cuixart, Guinovart, Amèlia Riera, Joan Vilacasas, Daniel Argimon, Lluís Bosch i Joan-Josep Tarrats. En aquesta pintura matèrica, l'obra podem dir que es consolida per l'empastament i la barreja de materials diversos.

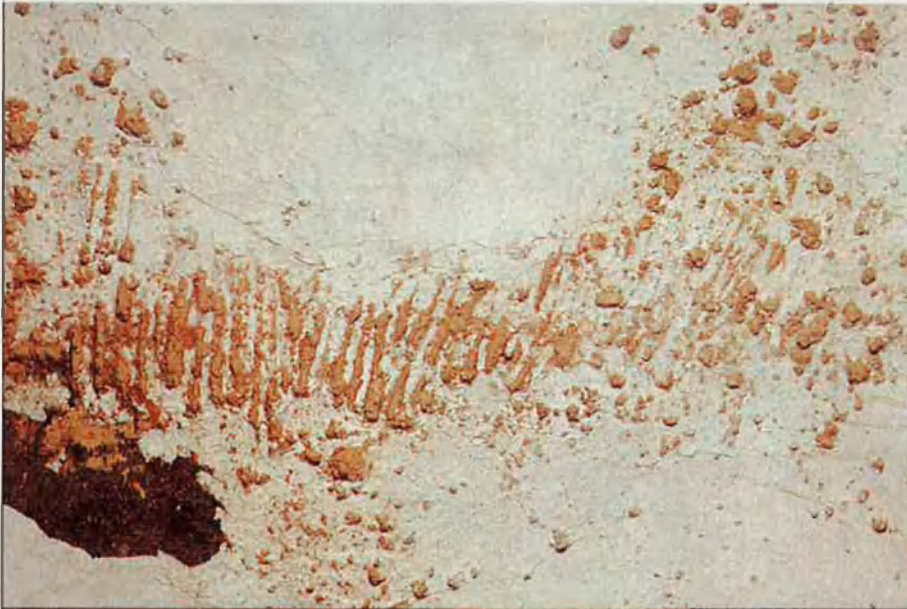
Quant a la pintura *tachista*, allò predominant és la taca cromàtica, executada en una acció-gest. L'autor sembla despreocupat pel degoteig del pigment al suport. Són representatius d'aquesta tendència Joan Josep Tarrats i August Puig.

Per acabar, la pintura espacialista està

constituïda per la creació d'un nou espai diferent al de la realitat. Albert Ràfols Casmada, Carles Planell, Joaquim Llucià i Joan Hernández Pijoan tenen obra en aquesta línia.

Aquest gran nombre d'artistes que cultiven l'informalisme, amb tècniques molt diferenciades entre si, demostren la gran riquesa i varietat d'aquest corrent a Catalunya, entre els anys 52 i 70, moment a partir del qual s'observa un clar decaïment de l'informalisme.

Jordi Jove Mestres

Erwin Bechtold, *Pintura 44*. Eduard Alcoi, *Pintura*, 1960. Joaquim Llucià, *Composició*, 1964. Amèlia Riera, *Pintura* 1963.